

Първо-то, кое-то направа молитва-та, е дъховна-та свѣтлина въ дъшѣ-тѣ, и затова тѣтакси подиръ тѣза молитвѣ владика-та зема свѣтилници-тѣ и благоговѣвава съ тѣхъ вѣрны-тѣ, като да ги просвѣтлава съ съ божіѣ свѣтлость; подиръ това съ други-тѣ свещеницы, съ кои-то слѣжи, влѣзва въ олтарь-а. Но свещеницы-тѣ тогава поемватъ молитвѣ-тѣ: „спаси ны сыне божій,“ и тѣи тѣ отсрѣдъ църквѣ-тѣ преминѣва въ олтарь-а, а владика-та зема кадилницѣ-тѣ, и първомъ покадава престолъ-а Христѣвъ, сирѣчь свѣтъ-тѣ трапезѣ, а послѣ и църквѣ-тѣ, съ кое-то показва съ каквѣ пріятность сѣ излива дѣхъ божій послѣ дълбокѣ-тѣ молитвѣ. Като кади владика-та, църква-та мѣ отговара по много-то грѣхъ съ съ: „на много-га лѣта,“ а тѣи и той тѣтакси ѣ поздравлава и желѣе много години на сичка-та църква, като захване отъ владѣтель-а. Тѣзи владиковы желы изричатъ діакони-тѣ и пѣвачи-тѣ, а той потвърдава, като ги благослава съ рѣцѣ.

Послѣ това владика-та пакъ пристѣпка на молитвѣ, коа-то е юще по смиренна, защо-то е въ олтарь-а предъ самый-а божій престолъ: юще по висока, защо-то е управена къмъ свѣтъ Троицѣ. Тогава владика-та първый пѣть прославлава божіѣ-тѣ свѣтость, и гласно извиква: „защо-то си свѣтъ боже нашъ, и тѣбѣ проваждамы слава, отцѣ и сынѣ и свѣтому дѣхѣ сега и всагда,“ — но понеже върза пакъ на молитвѣ, оставя на діа-